

JAAKKO
MELENTJEFF

HUNNUTETTU
NAINEN

LIND&CO

HUNNUTETTU NAINEN

JAAKKO MELENTJEFF

HUNNUTETTU NAINEN

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 978-91-8120-302-8

KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Jaakko Melentjeff ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Kannen suunnittelu: Laura Noponen

Kannen suunnittelussa on hyödynnetty tekoälyä.

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab, Tukholma

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

PROLOGI

TUKHOLMA

Ita oli lohduuttoman pimeä. Osa sataman varastoalueen katulampuista oli sammuksissa. Kuusikymppinen nainen puristi hijabiaan tiukemmin leukansa alta ja yritti löytää ulospääsyä peltihallien labyrintistä. Hän oli yksin ja peloissaan.

Miten hän oli joutunut tähän tilanteeseen?

Tunne oli sama, mikä hänellä oli ollut pitkään viimeisten päivien ajan – hän ei ollut yksin.

Joku tarkkaili häntä.

Nyt joku seurasi häntä.

Hän kiiruhti eteenpäin. Oli päästävä pian pois täältä. Jonnekin, missä olisi ihmisiä.

Se kuului taas.

Nainen pysähtyi ja kuulosteli, ei mitään. Olivatko raskaat askeleet mielikuvituksen tuotetta? Hän lähti taas liikkeelle, nopeutti askeleitaan, kiiruhti, vaikka polviin sattui.

Vihdoinkin hän näki loputtomien varastohallien välistä sataman valot ja ihmisiä. Toivo läpäisi kuin nuoli hänen sisälleen pakkautuneen ahdistuksen.

Hän selviäisi.

Sillä hetkellä varjo irtosi varaston seinästä ja äänettömästi lähestyi häntä takaapäin. Hän ei ehtinyt nähdä vaaraa ennen

kuin kaikki toivo sammui. Musta karkea huppu painettiin hänen päähänsä, eikä hän kyennyt hengittämään. Langanohut toivo vaihtui tukahduttavaan kauhuun, kun vahvat kädet kiskoivat häntä takaisin.

1. LUKU

TUKHOLMA

Marraskuun varhainen aamu.

Kolmekymppinen, urheilullisesti pukeutunut nainen nosti leveää poliisinauhaa ja alitti sen tottuneesti. Hänen selkensä taakse jäi merenlahti ja sen toisella puolella heräilevä Liljeholmen. Hän oli tullut juuri hetki sitten sieltä ja saattoi erottaa melkein tänne asti ylimmän huoneistonsa ikkunat Katrinebergsbackenilla. Hänellä ei ikinä olisi ollut varaa asuntoon, ellei olisi perinyt sitä äidiltään kuusitoistavuotiaana.

AnnMari Akselsson veti syvään henkeä, sulki silmänsä ja haki muistista vanhan työminänsä, kuin paljon käytetyn vaateparren kaapista. Hän oli oikeastaan yllättynyt siitä, kuinka valmiina hän oli töihin nyt, kun hän palasi tositoimiin. Edellisestä työpäivästä oli vierähtänyt lähes kaksi vuotta, minä aikana hän oli ensimmäisinä raskausviikkoina haudannut lasten isän, synnyttänyt kaksostytöt ja täyttänyt kolmekymmentäyksi.

Hän avasi silmänsä, loi katseen taivaalle ja nosti viimein vuoksi tuubihuivia ylemmäs kaulan suojaksi. Onneksi sade oli lakannut ja pimeyskin väistyisi pian päivänvalon tieltä. AnnMari lähti liikkeelle, tervehti nyökkäämällä puolittuttua paikallispoliisia ja jatkoi askeleita hidastamatta kohti telttaa. Sieltä kajastava valo oli niin kirkas, että sisällä liikkuvien hahmojen

karikatyyriset ääriviivat piirtyivät selvästi kangasta vasten. Toinen hahmoista käytti kyynärpäät koholla järjestelmäkameraa.

Ulkopuolelle jätetystä korista Annmari poimi suojahaalarin ja kenkäsuojat. Kun Annmari oli valmis, hän tarttui kumihansikoiduin käsin teltan liepeeseen ja astui sisään.

Rikostekniset tutkijat eivät nähneet Annmarin kasvoja maskin takaa, mutta kaulassa roikkuva kansallisen erikoisryhmän NOAn kuvallinen henkilökortti kertoi olennaisen. Miehet vaihtoivat Annmarin kanssa niukat tervehdykset miltei välinpitämättömästi ja jatkoivat työtään. Sen jälkeen Annmari keskittyi yksimielisen hiljaisuuden vallitessa luomaan itselleen ensivaikutelman. Hän tiesi kokemuksesta, että siihen kannattaisi käyttää aikaa.

Mustaan kaapuun pukeutunut nainen istui keskellä korkeaselkäistä puistonpenkkiä kädet sylissään. Hän näytti vaipuneen syvään, levolliseen uneen. Pää oli painuksissa ja leuka lepäsi rintaa vasten, joka ei enää kohonnut. Kuolema oli sananmukaisesti pysäyttänyt hänet. Kasvojen yläosan ja kaulan peittävästä hijabista huolimatta Annmari näki riittävästi arvioidakseen naisen varsin iäkkääksi. Piirteet olivat vahvat, mutta samalla äidilliset ja pehmeät. Montako lasta oli menettänyt äidin? Ja lastenlasta isoäidin? Oliko jossain puoliso, joka ei vielä osannut olla huolissaan? Vai oliko ilmoitus katoamisesta jo tehty?

Annmari väisti telttakangasta, kun hän kiersi penkin taakse. Kuolema oli koittanut silmänräpäyksessä, mikä lienee ollut armeliasta. Ehkä nainen ei ollut ehtinyt tajuta lainkaan, mitä tapahtui. Ampujan oli sen sijaan täytynyt olla selvillä siitä, miten ihminen teloitetaan lähilaukauksella. Tappaja oli toiminut ennen kaikkea kylmäverisesti.

– Tiedämmekö hänestä jotakin? Annmari kysyi.

Kuvaaja laski kameran ja kaivoi esille läpinäkyvän todistepussin, jossa oli passi. Hän ojensi sen Annmarille, joka käsitteli

pussia varovaisesti. Nainen oli Ruotsin kansalainen ja nimeltään Narges Alinejad. Syntymäpaikaksi oli merkitty Qazvin, mikä ei sanonut Annmarille mitään. Hän näppäili nimen puhelimeensa. Hakutulosten mukaan kyseessä oli kaupunki Pohjois-Iranissa, jonkin matkan päässä Teheranista.

Nyt tuo nainen istui ammuttuna puistonpenkillä Tukholmassa, kivenheiton päässä merestä.

Telttakangas kahisi, kun he saivat seuraa.

Annmari kääntyi katsomaan tulijaa ovensuussa ja yllättyi. Annmarista tuntui, ettei hän tuntenut miestä, mutta Annmari tunsu hänet läpikotaisin.

2. LUKU

TUKHOLMA

Annmari todellakin tunsii entisen työparinsa läpikotaisin. He eivät olleet pitäneet yhteyttä Annmarin poissaolon aikana, ja siksi Edisonin muodonmuutos tuli yllätyksenä. Oikeastaan se oli järkytys. Poissa olivat hartioille ulottuneet mustat luonnonkiharat hiukset, reikäfarkut ja iänikuisen raskas nahkarotsi. Tilalle olivat tulleet suorat housut, kauluspaita ja muodikas ulkotakki, jonka alla erottui sisäsiisti pikkutakki. Edisonin uuden tyylin kruunasivat italialaiset nahkakengät ja hyvin lyhyiksi leikatut hiukset. Entisen nuorekkaan rock-lookin sijaan Edison oli nyt enemmän ikäisensä näköinen, lähes nelikymppinen, mutta kieltämättä yhä se sama tuttu argentiinalainen komistus.

– Jestas, Edison, Annmari sai sanotuksi.

Edison tyytyi hymyilemään hengityssuojaimen takaa, sen näki eloisista ruskeista silmistä.

Annmari oli aina ollut heikkona Edisonin silmiin, tai oikeastaan lempeään katseeseen, vaikka ei ollut koskaan voinut kertoa sitä työparilleen. Oli ollut tilanteita, jolloin hän olisi halunnut sanoa sen. Hän oli kuitenkin ollut varma, että sellaisen

paljastuksen jälkeen Edison olisi ryhtynyt käyttämään tummia Stevie Wonder -aurinkolaseja tai vähintään värillisiä piilolinssejä, luultavasti vielä myrkyinvihreitä. Sellainen Edison oli.

– Tervetuloa takaisin töihin, Edison toivotti.

He eivät voineet halata vallitsevissa olosuhteissa, mutta kättelykään ei tuntunut luonteelta. Niinpä he vain katselivat toisiaan.

– Kiitos. Onnittelut ylennyksestäsi. Kutsunko sinua jatkossa rikoskomisario Acostaksi? Annmari kysyi.

– Ihan miten haluat, Edison vastasi ja tervehti samalla rikosteknisiä tutkijoita.

Annmari ymmärsi, että Edisonin ylennyksen jälkeen mikään ei voisi palata ennalleen. Hän ei ainakaan voisi nimitellä uutta lähipomoaan samalla tavalla kuin ennen, ei edes kahden kesken. Se ei yksinkertaisesti tuntuisi enää sopivalta. Ajatus teki Annmarin yllättäen melankoliseksi. Kaikki oli muuttunut hänen poissa ollessaan, hän itsekin, ja se jos mikä oli menettämistä – ja jollain tavalla surullista.

– Muista suojavaarusteet, toinen tutkijoista huomautti Edisonille.

Edison perääntyi ja katosi ovensuusta, mutta tuli kohta takaisin samalla tavalla suojautuneena kuin muutkin. Annmari pysyi vaiti ja antoi Edisonin rauhassa tehdä saman kuin hän oli itse hetkeä aikaisemmin tehnyt: muodostaa ensivaikutelman rikospaikasta ja uhrista.

– Onko hänen henkilöllisyytensä jo tiedossa? Edison kysäisi, kun oli valmis.

– Narges Alinejad, Annmari vastasi.

– Iranista, vai? Edison tiedusteli.

– Mistä tiesit? Annmari kysyi ja ojensi naisen passin Edisonille.

– Se oli puhdas arvaus, Edison vastasi.

Annmari nielaisi sen, minkä olisi aiemmin sanonut tällaisessa tilanteessa täysin luonnollisesti. Nyt se olisi kuulostanut sopimattomalta. Valopää. Mikään ei todellakaan palaisi enää ennalleen.

– Mitä muuta tiedämme? Edison kysyi ja antoi passin takaisin.

– Emme juurikaan mitään, Annmari vastasi. – Lenkkeilijä löysi hänet, tai oikeastaan kiinnitti häneen huomiota varhain aamulla ja teki ilmoituksen. Meidät hälytti paikalle paikallispoliisi. Olin sopivasti jo matkalla töihin ja ehdin tänne ensimmäisenä.

– Ja milloin te tulitte? Edison kysyi rikosteknisiltä tutkijoilta.

– Hieman ennen häntä.

– Miltä teidän mielestänne näyttää? Edison kysyi miehiltä.

– Naisen kuolinsyy on niskalaukaus. Päivystävä oikeuslääkäri määrittää tietenkin kuolinajan tarkemmin, mutta sanoisin, ettei häntä ole ammuttu tähän penkille.

– Mistä niin päättelet? Edison kiinnostui.

– Vaatteita lukuun ottamatta täältä ei löydy verijälkiä. Voit käydä itsekin kaiken läpi UV-valaisimella, mutta et tule löytämään mitään.

Toinen tutkija tarjosi Edisonille UV-valaisinta.

– Osaatte kyllä hommanne, Edison kieltäytyi.

– Hänet toisin sanoen tuotiin tänne ampumisen jälkeen, Annmari totesi väliin.

– Miksi murhaaja otti niin valtavan riskin, että toi hänet tänne? Joku olisi voinut nähdä hänet, Edison kysyi.

– Hän halusi, että nainen löydetään, Annmari vastasi.

– Sitten voimme kyllä sulkea ryöstön pois.

– Häneltä löytyi passin lisäksi myös nämä, toinen tutkijoista vahvisti ja antoi Annmarille rahakukkaron.

Annmari ja Edison vilkaisivat kummeksuen toisiaan.

– Murhaaja ei halunnut edes yrittää lavastaa tätä ryöstöksi, Annmari ehti ensin.

– Niin. Hänellä on ollut vain yksi päämäärä: surmata nainen.

Annmari katsoi vainajaa ja tunsi yhtäkkiä sanomattoman syvää sääliä. Se oli outo tunne. Hän ei ollut aiemmin kokenut henkirikospaikalla juuri tällä tavalla. Korkeintaan joskus jonkinlaista myötätuntoa, jos sitäkään, mutta ei todellakaan näin voimakkaasti. Hän oli itse asiassa suunnattoman pahoillaan siitä, että nainen oli kuollut. Annmarille tuli ikävä kaksostyttöjään, jotka olivat kesällä täyttäneet vuoden. Rikospaikkateltan sijaan hän olisi halunnut olla Sagan ja Frejan luona ja sulkea heidät syliinsä. Ehkä oli ollut virhe palata jo töihin.

– Miksi meidät kutsuttiin tänne? Mikä tekee tästä NOAn jutun? Annmari uteli Edisonilta.

– Hän on listalla, Edison vastasi.

Annmari jäi katsomaan Edisionia pää kallellaan niin, että pitkät vaaleat hiukset laskostuivat toiselle olkapäälle.

– Millä ihmeen listalla?

3. LUKU

TUKHOLMA

– Listalla on henkilöitä, joihin kohdistuvat vakavat rikokset kuuluvat keskusrikospoliisin vastuualueelle, Edison selvensi.

– Kuten esimerkiksi hunnutetut naiset? Annmari kysyi.

Edison hymähti väkinäisesti.

– Ennemminkin valtion ylimmät viranhaltijat, politiikan eliitti ja muut keskeiset yhteiskunnalliset vaikuttajat, hän vastasi.

– Onko Narges Alinejad mielestäsi yksi heistä?

Teltan molemmat tekniset tutkijat keskeyttivät työnsä ja kääntyivät kuuntelemaan.

– On listalla toki muitakin. Huippu-urheilijoita, influenssereita ja...

– Edison, Edison, odota. Täytyy myöntää, etten ihan heti näe tässä naisessa mitään yhteistä Armand Duplantisin tai Zara Larssonin kanssa, eikä hän näytä miltään somevaikuttajaltaakaan. Hän näyttää perheenäidiltä. Tai oikeastaan jonkun isoäidiltä, jonka pitäisi olla tähän aikaan kotona laittamassa aamiaista.

Tutkijat huvittuivat, Edison ei.

– Listalla on myös niitä, joilla on yhteyksiä järjestäytyneeseen rikollisuuteen, terrorismiin ja ääriliikkeisiin, Edison lisäsi.

– Kai me sentään tiedämme, miksi hän on listalla? Annmari totesi enemmän kuin kysyi.

– Kyllä kai, mutta en osaa vastata siihen juuri nyt. Tiedän vain, että hän on siellä, siinä kaikki. Saamme syyn varmasti aikanaan selville, mutta ehdotan, ettemme juutu siihen nyt sen enempää.

Annmari levitti kätensä ja löi kämmenet reisiinsä.

– Hyvä on. Kunhan kysyin. En vain ole koskaan kuullut mistään listasta.

Tutkijat palasivat töihinsä.

– Mikä tämä on? Annmari kysyi tutkiessaan naisen kukkaroa.

– Mitä tarkoitat?

– Se löytyi kukkaron sisävuoresta, aivan kuin nainen olisi piilottanut sen tarkoituksella, Annmari sanoi ja ojensi Edisonille pienen, taitetun paperinpalasen.

– Näyttää puhelinnumerolta, mutta +358 on Suomen suuntanumero, Edison sanoi. – Tässä ei ole nimeä.

– Pitäisikö siihen soittaa?

– Tehdään se myöhemmin. Saatamme löytää numerohaulla omistajan nimen.

– Missä naisen oma puhelin sitten on?

– Ei ainakaan täällä, toinen tutkijoista huikkasi väliin.

– Voisiko sen jäljittää? Annmari kysyi.

– Varmasti, jos liittymä on hänen omissa nimissään, tutkija vastasi.

Annmari ja Edison vaihtoivat katseen. Se oli juuri sellainen katse, jonka he olivat vaihtaneet työtehtävissä satoja kertoja, mutta tällä kertaa siihen sekoittui jotain, minkä Edison oli het-

ki sitten pukenut sanoiksi: tervetuloa takaisin. Samaan aikaan heistä molemmista välittyi toivo.

– Jos meillä on vähänkin onnea, pystymme paikallistamaan puhelimen, Edison sanoi. – Se voi löytyä paikalta, jossa nainen ammuttiin. En pistäisi pahakseni sitäkään, jos puhelin kulkisi yhä ampujan taskussa.

Edisonin sanat sähköistivät ilmapiirin. Jos he olisivat niin onnekkaita, murhaaja saattaisi jäädä pian kiinni.

Tukholman kolea syysaamu. Rikosetsivä Annmari Akselsson palaa pitkältä vanhempainvapaalta – ja joutuu heti keskelle murhatutkintaa. Puistonpenkiltä löytyy niskalaukauksella teloitettu iäkäs nainen, hijabiin pukeutuneena. Naisen hallusta löytyy vain yksi vihje: paperilappu, johon on kirjoitettu suomalainen puhelinnumero.

Johtolanka vie tutkinnan yhteispohjoismaiseen poliisiorganisaatioon, Nordsaan, jonka päällikkö Paula Korhonen ottaa vihjeestä kopin. Pian selviää, että numero ja uhrin tausta kytkeytyvät kuusi vuotta vanhaan tragediaan.

Kun kuvaan astuu pommiuhka, aika alkaa käydä vähiin. Akselssonin ja Korhosen on yhdistettävä voimansa estääkseen uuden tragedian.

Hunnutettu nainen on Jaakko Melentjeffin Nordsa-sarjan neljäs, itsenäinen osa. Sarjan aiemmat romaanit ovat *Hukkuneet*, *Papin kosto* ja *Jos et valvo*.

